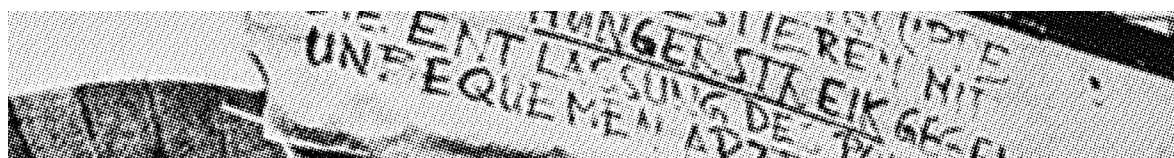
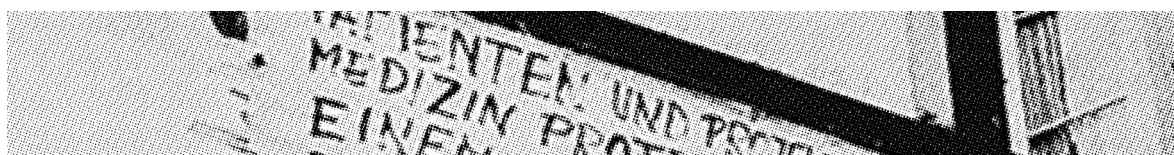

Έντεκα φορές η αρρώστια

(όσες καήκαν στον χυλό φυσάν και το γιαούρτι!)

1. Η αρρώστια είναι η προϋπόθεση και το αποτέλεσμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.⁹

2. Σαν προϋπόθεση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, η αρρώστια είναι παραγωγική δύναμη για το κεφάλαιο.

3. Σαν αποτέλεσμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, η αρρώστια είναι —στην αναπτυγμένη της μορφή σαν διαμαρτυρία της ζωής ενάντια στο κεφάλαιο— επαναστατική παραγωγική δύναμη για τους ανθρώπους.

4. Η αρρώστια είναι η μόνη δυνατή μορφή «ζωής» στον καπιταλισμό.

5. Αρρώστια και κεφάλαιο είναι ταυτόσημα: η ένταση και η έκταση της αρρώστιας αυξάνουν στο μέτρο που συσσωρεύεται νεκρό κεφάλαιο, —κίνηση που πηγαίνει παράλληλα με την καταστροφή της ανθρώπινης εργασίας, πράγμα που ονομάζεται καταστροφή του ανθρώπινου κεφάλαιου.

6. Οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής εξυπονούν το μετασχηματισμό της ζωντανής εργασίας σε νεκρό υλικό (εμπόρευμα, κεφάλαιο). Η αρρώστια είναι η έκφραση αυτής της διαδικασίας που βρίσκεται σε συνεχή φυγόκεντρη επέκταση.

7. Σαν καλυμμένη ανεργία και κάτω από τη μορφή των κοινωνικών εισφορών, η αρρώστια αποτελεί μέσο άμβλυνσης των κρίσεων¹⁰ στον αναπτυγμένο καπιταλισμό.

8. Η αρρώστια στη μη αναπτυγμένη μορφή της, την αναστολή, είναι η εσωτερική φυλακή του ατόμου.

9. Αν αποσπάσουμε από τους θεσμούς του Συστήματος Υγείας τη διαχείριση, τη χρησιμοποίηση και τη διατήρηση της αρρώστιας, και αν η τελευταία πάρει τη μορφή της συλλογικής αντίστασης των ασθενών, τότε το κράτος θα πρέπει να περάσει στην επίθεση και να αναπληρώσει την απουσία εσωτερικής φυλακής των ασθενών με «αληθινές» εξωτερικές φυλακές.

10. Το Σύστημα Υγείας μπορεί να ασχοληθεί με την αρρώστια, μόνο υπό τον όρο ότι ο ασθενής δεν έχει κανένα δικαίωμα.

11. Η υγεία είναι μια βιολογικο-φασιστική χίμαιρα¹¹ που ο ρόλος της είναι να καλύπτει την κοινωνική αναγκαιότητα της αρρώστιας και της λειτουργίας της στα μάτια των αποκτηνωτών και των αποκτηνωμένων αυτού του κόσμου.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΜΑΝΙΣΜΟ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΜΗΧΑΝΟΚΡΑΤΙΚΗ. Η ΜΗΧΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΗ. ΚΙ Η ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΑΝ ΜΗΧΑΝΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΤΟΥ. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΚΑΠΟΤΕ Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ: ΑΝ ΒΙΔΩΝΟΥΝ Ή ΔΕΝ ΒΙΔΩΝΟΥΝ ΚΑΛΑ. ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ Α Η ΤΟΥ Β ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΦΡΑΓΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ. ΟΜΟΙΑ ΚΑΙ Η

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ ΚΑΙ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ
(αναδημοσίευση)

Πρόλογος

από την Piazza Memoria

Κάπου στις αρχές του 1979, μια ανήσυχη ομάδα φοιτητών/τριών της Ιατρικής του ΑΠΘ προερχόμενη από τον χώρο της άκρας αριστεράς ξεκίνησε την έκδοση ενός περιοδικού με όνομα «Ο Μπαλωματής». Η συζήτηση για την έκδοση ενός αυτόνομου φοιτητικού περιοδικού ξεκίνησε μέσα από τους αγώνες που πυροδότησε η ψήφισμα του ν. 815 και από τις θρυλικές καταλήψεις εναντίον του, οι οποίες συσπείρωσαν με τρόπο μοναδικό το φοιτητικό κίνημα της περιόδου, διαμορφώνοντας μια ολόκληρη νέα συνθήκη στο πεδίο της πολιτικής σκηνής και, ειδικότερα, σε ό,τι από τότε και μετά αποκαλούμε στην Ελλάδα «χώρος».

Η κριτική στις κοινωνικές και θετικές επιστήμες ξεκινούσε από τη μήτρα της ιδεολογικής αναπαραγωγής τους: τα πανεπιστήμια. Για τα υποκείμενα που φοιτούσαν στα ανώτερα ιδρύματα της χώρας στα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, η άσκηση κριτικής και η σκιαγράφηση μιας ανταγωνιστικής στην κυρίαρχη επιστήμη ιδεολογίας αποτελούσε εκ τωνών ουκ άνευ προϋπόθεση της πολιτικοποίησης μέσα στις σχολές. Αυτή η πολιτική κουλτούρα ανέπτυξε μια σχέση αμφίδρομη και με τα υπόλοιπα κινήματα της περιόδου, όπως π.χ. το εργατικό, το γυναικείο κ.λπ. με αποτέλεσμα η εποχή εκείνη να έχει αφήσει έναν σπουδαίο όγκο τεκμηρίων και κινηματικών απόψεων, οι οποίες μάλιστα έχουν φτάσει ο καιρός να ξαναδιαβαστούν αναστοχαστικά και παραγωγικά.

Στο παρακάτω κείμενο που αναδημοσιεύουμε από το 1ο τεύχος του «Μπαλωματή»¹, οι νεαροί/ές φοιτητές/τριες επιχείρησαν κάτι φαινομενικά απλοϊκό: να σκαρώσουν μια πρωτόληια κριτική στην φιλοσοφία και τις γενικές αρχές της ιατρικής επιστήμης. Ήταν, όμως, αυτή η «απλοϊκότητα» της κριτικής το 1979 που διαμόρφωνε το πλαίσιο της πολιτικοποίησης μέσα στην εποχή του: καθήκον της πολιτικής δράσης των φοιτητών/τριών της περιόδου ήταν να ασκήσουν κριτική στο ιδεολογικό εποικοδόμημα που υπηρετούσαν, φοιτώντας στις σχολές του. Κι είναι αυτή η «απλοϊκότητα» της κριτικής που τόσο δραματικά λείπει σήμερα από τα υποκείμενα εκείνα που όφειλαν να υψώσουν έστω ένα ελάχιστο εμπόδιο στην ολόπλευρη ταύτιση και συμπίρευση ιατρικής και πολιτικής εξουσίας, κατά την διάρκεια των τελευταίων 18 μηνών της υγιεινιστικής τρομοκρατίας και του υγειονομικού

απαρχαίντ.

1. Το κείμενο αναδημοσιεύτηκε την εποχή εκείνη στο 1ο τεύχος του περιοδικού «Η Τρέλα», το οποίο κυκλοφόρησε τον Οκτώβριο του 1979 με την εκδοτική ευθύνη του Μ. Σαρή, απ' όπου το αντλήσαμε κι εμείς μαζί με τα αναδημοσιευόμενα σκίτσα. Ευχαριστούμε με την ευκαιρία την Εύη Κ. για την δωρεά του τεκμηρίου. Κείμενα του «Μπαλωματή» αναδημοσιεύθηκαν επίσης στο 26ο τεύχος του περιοδικού «Αντιπληροφόρηση», το οποίο κυκλοφόρησε τον Αύγουστο του 1979.

Η ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ ΠΙΣΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΜΑΝΙΣΜΟ, ΕΙΝΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑ ΜΗΧΑΝΟΚΡΑΤΙΚΗ. Η ΜΗΧΑΝΗ ΕΙΝΑΙ ΚΑΙ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΠΑΡΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ ΥΠΟΤΑΓΜΕΝΗ. ΚΙ Η ΘΕΩΡΗΣΗ ΤΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ ΣΑΝ ΜΗΧΑΝΗΣ ΕΙΝΑΙ ΔΕΜΕΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ ΥΠΟΤΑΓΗΣ ΤΟΥ. ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ ΕΞΕΤΑΖΕΙ ΚΑΠΟΤΕ Η ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΙΣ ΣΧΕΣΕΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΡΩΠΩΝ: ΑΝ ΒΙΔΩΝΟΥΝ Ή ΔΕΝ ΒΙΔΩΝΟΥΝ ΚΑΛΑ. ΟΛΑ ΑΥΤΑ ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΙΣ ΠΡΟΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ Α Η ΤΟΥ Β ΓΙΑΤΡΟΥ ΣΦΡΑΓΙΖΟΥΝ ΤΗΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ ΤΗΣ ΙΑΤΡΙΚΗΣ. ΟΜΟΙΑ ΚΑΙ Η

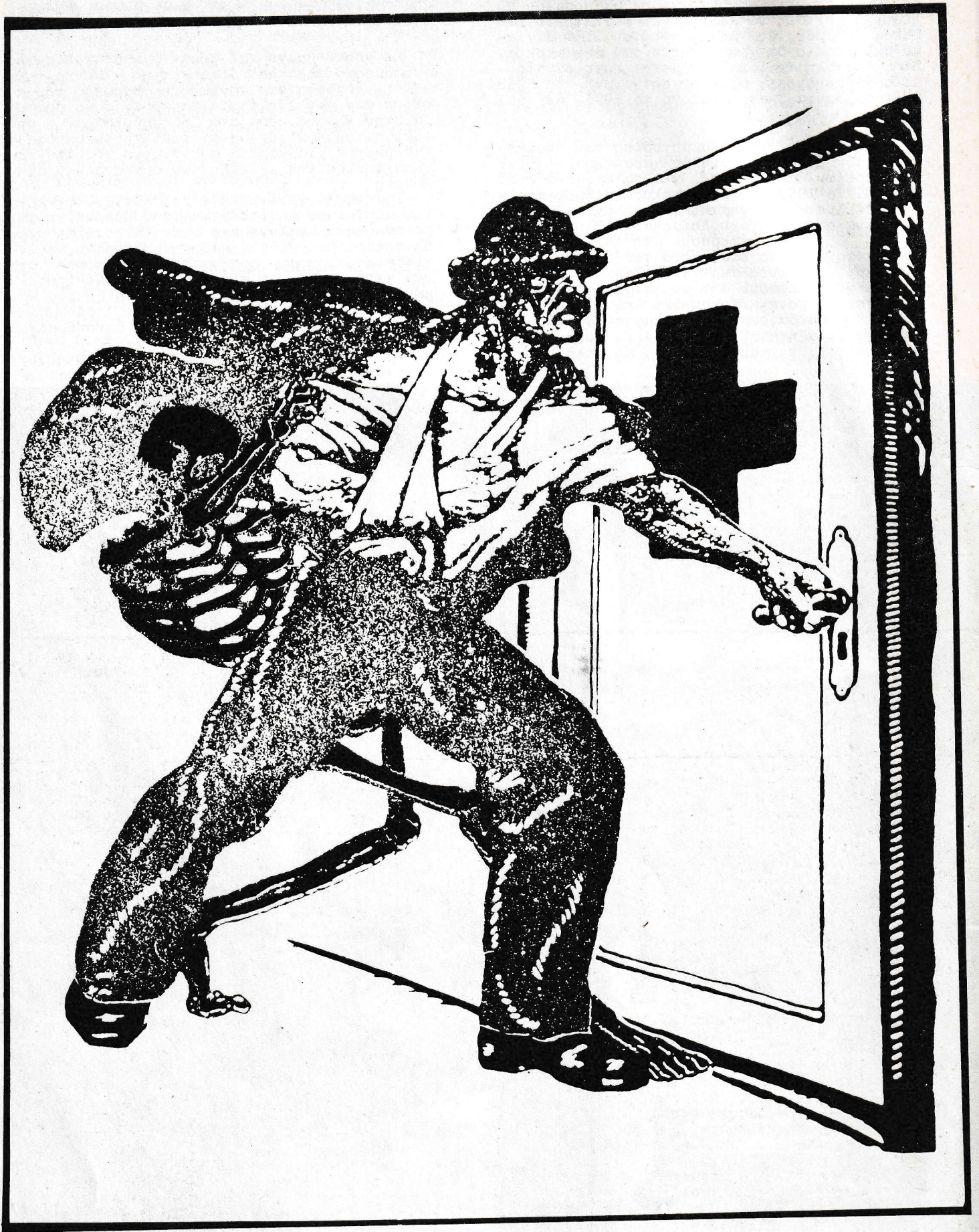
κυκλοφορησε
επιτελους

αλλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟ

ΚΑΙ

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

της ΙΑΤΡΙΚΗΣ

Για περιεχόμενο η ιατρική ισχυρίζεται πως έχει 1) τη θεραπεία της υγείας του "ανθρώπου" και 2) την έρευνα προς την κατεύθυνση αυτή.

Τί σημαίνει θεραπεία; Η ιατρική ισχυρίζεται πως είναι η "επιστροφή του σώματος σε μια αρχική ισορροπία που έχει το λεγόμενο "φυσιολογικό σωμα". Όμως τι μπορεί να σημαίνει ισορροπία; Δεν ξέρουμε πως ήταν ακριβώς ο άνθρωπος πριν εκατομμύρια χρόνια ούτε πως ακριβώς θα είναι στο μέλλον. Ξέρουμε όμως πως είναι σήμερα. Σήμερα καθορίζεται βασικά από την πάλη του σε σχέση με την φύση και την ταξική πάλη μέσα σε συγκεκριμένες ταξικές σχέσεις. Κι επειδή η "φύση" έχει βασικά υποταχτεί στην εποχή μας, το κύριο είναι οι ταξικές σχέσεις μέσα κι έξω από την παραγωγή. Ένας εργάτης π.χ. δεν μπορούμε να πούμε ότι κινδυνεύει από άγρια θηρία ή έχει προβλήματα διαβίωσης στο σπήλαιό του. Έχει όμως προβλήματα άσκημης ζωής από το μικρο μεροκάματο, τη φθλή παραγωγή στο εργοστάσιο, τα εργατικά ατυχήματα κλπ. Τα βασικά προβλήματα σήμερα βγαίνουν από τη θέση μέσα στο κοινωνικό σύστημα και την πάλη που δίνει κανείς (π.χ. άγχος και κατάπτωση από τη μονότονη και αποκτηνωτική δουλία, μόλυνση από ανθυγιεινές επιχειρήσεις, τροχαία ατυχήματα από ένα σύστημα συγκοινωνίας που

δεν είναι οργανωμένο σύμφωνα με τις ανάγκες του κόσμου).

Όταν ο γιατρός θέλει να "θεραπεύσει" αυτό το κάτι που έχει ο αρρωστος για να τον ξαναστείλει στην υποτιθέμενη αρχική ισορροπία, αυτό σημαίνει απλά επιδιόρθωση για να ξαναπάει υποταγμένος στην αρχική του θέση και να εξακολουθήσει να δουλεύει για τ' αφεντικά. Μ'άλλα λόγια δεν υπάρχει ούτε κάποια αρχική ισορροπία, ούτε εν γένει "φυσιολογικός άνθρωπος", υπάρχουν δοσμένοι άνθρωποι σε μια δοσμένη κοινωνία που στις εσωτερικές της σχέσεις κρύβει τις αιτίες και τις ρίζες της αρρώστειας.

Η ιατρική βλέπει τους ανθρώπους απομονωμένα μεταξύ τους, σύμφωνα με κάποιο αρχικό πρότυπο που λέγεται "άνθρωπος" και βρίσκεται στις ίδιες ατμοσφαιρικές συνθήκες, τρώει κοιμάται, έχει σεξουαλική ζωή, αλλά είναι ΕΞΩ από την κοινωνία. Οι σχέσεις του απομονώνονται (οικογένεια, τάξη, συγκεκριμένο κοινωνικό σύστημα, φιλικές κι ερωτικές σχέσεις), όπως κι οι συγκρούσεις που δίνει σ' αυτές τις σχέσεις. Κι είναι φυσικό. Για ποιο λόγο θα μπορούσε και θά έπρεπε να μιλήσει άνετα σ' έναν άνθρωπο που είναι πάνω κι έξω από τον ίδιο; Αλλά κι αν μιλούσε κανείς δεν θα είχε τόση σημασία, γιατί ο γιατρός ακούει το "ιστορικό", "θεραπεύει", εισπράττει το ανάλογο ποσό και εδώ τελειώνει ο ρόλος του. Μόνο ο ίδιος ο κόσμος φυσικά δεν θάβλεπε από τα πάνω τον εαυτό του, μόνο μέσα από την κοινωνική πάλη μπορούν να πιαστούν αλλιώς και να πολεμηθούν οι κοινωνικές ρίζες όλων αυτών που φθείρουν και σβύνουν τη ζωή.

Εδώ βρίσκεται κι ο φιλοσοφικός πυρήνας της αστικής ιατρικής. Βλέποντας τον κάθε άνθρωπο απομονωμένα από τις σχέσεις του και από τα πάνω, τον ανάγει σε μηχανή. Αναλαμβάνουν οι ειδικοί να δουν ξεχωριστά ακόμη το σηκώτι, το πόδι, το στομάχι, σαν χωριστούς μηχανισμούς της ανθρωπομηχανής. Στη θέση της παλιάς θεοκρατικής αντίληψης για τον άνθρωπο έχει μπει μια καινούργια μηχανοκρατική. Διατηρώντας ένα ιδεαλισμό πολύ πιο έξυπνα κρυμένο (το πρότυπο του ανθρώπου έξω από κοινωνικές σχέσεις), αφαιρεί ταυτόχρονα τον προβληματισμό για την ουσία του ανθρώπου, δηλαδή την αντίσταση και την πάλη του μέσα στις δοσμένες σχέσεις του, την αγώνα και την προσπάθεια για το ξεπέρασμα φραγμών και συνόρων, για πιο ελεύθερες και δημιουργικές σχέσεις. Όταν αφαιρούνται όλα αυτά έχουμε να κάνουμε με πράγματα* έξυπνα και περίπλοκα όπως οι μηχανές, αλλά πράγματα. Η μηχανοκρατική φιλοσοφία είναι δεμένη με τον κόσμο των πραγμάτων: των εμπορευμάτων και της ιδιοκτησίας.

Η φιλοσοφία της ιατρικής πίσω από τον ουμανισμό, είναι απόλυτα μηχανοκρατική. Η μηχανή είναι και δεν μπορεί παρα να είναι υποταγμένη. Κι η θεώρηση του ανθρώπου σαν μηχανής,

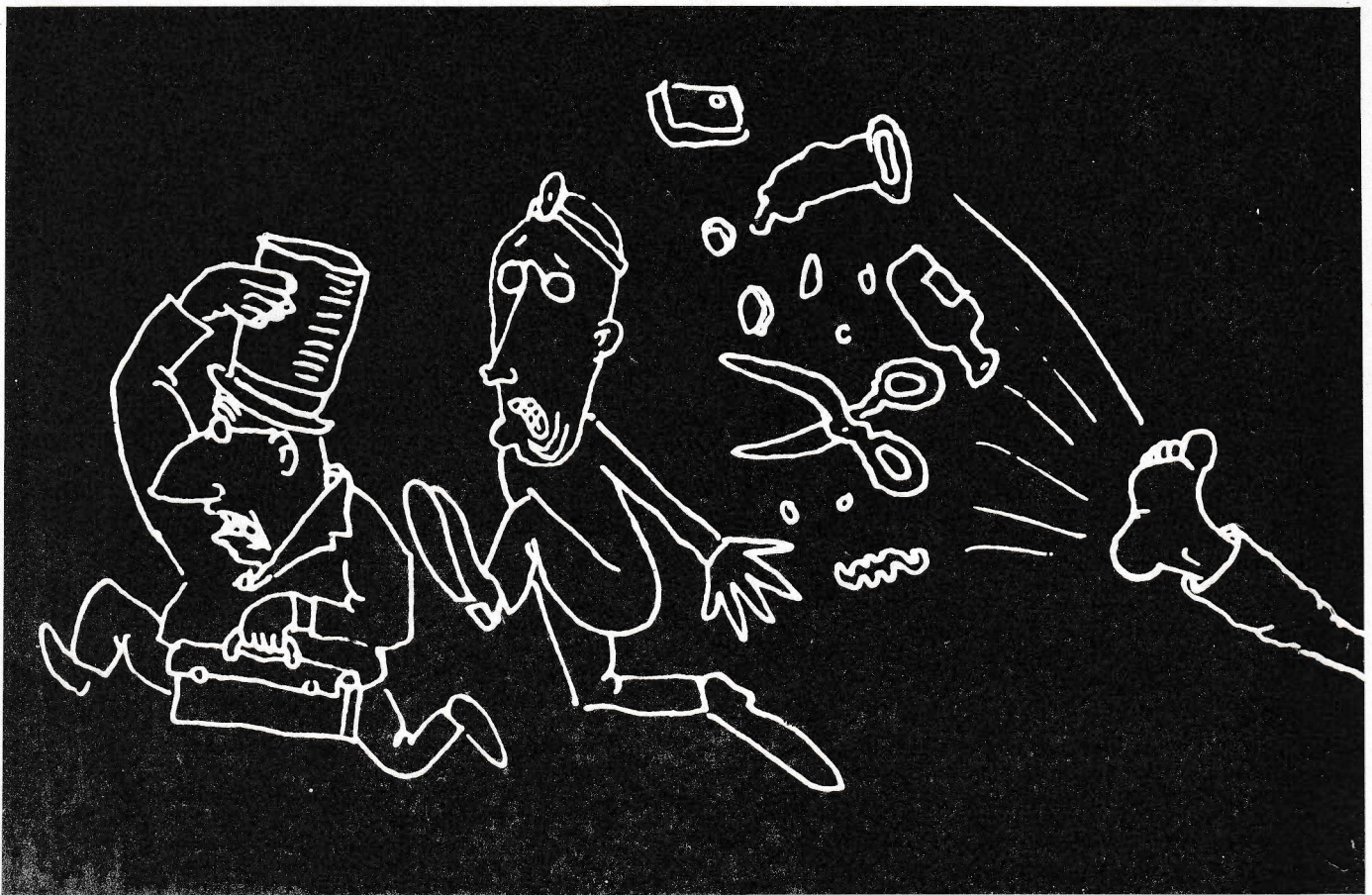
είναι δεμένη με την προσπάθεια υποταγής του. Ακόμα κι αν εξετάζει κάποτε η ιατρική τις σχέσεις των ανθρώπων είναι σαν να εξετάζει σχέσεις μηχανών: αν βιδώνουν ή δεν βιδώνουν καλά. Ολα αυτά πέρα από τις "καλές" προθέσεις του α ή του β γιατρού, σφραγίζουν τη λειτουργία της ιατρικής.

Όμοια κι η ιατρική έρευνα κουβαλάει όλα αυτά τα χαρακτηριστικά, προσπαθώντας να διεισδύσει στους ανθρώπινους μηχανισμούς με όλο και μικρότερο δέσιμο με τις ανθρώπινες ανάγκες. Σκοπος η καθαρή υποτίθεται έρευνα. Καθαρή, αλλά πληρωμένη σήμερα γερα από το κράτος, βιομηχανίες, στρατιωτικούς μηχανισμούς, NATO κι ένα σωρό άλλους που "καίγονται από επιστημονικό ενδιαφέρον". Για τους ερευνητές είναι πιο ανιαρός ο λόγος των "ατυχημάτων", εργατικών, τροχαίων κλπ. από την εφεύρεση της διοξίνης για στρατιωτικούς σκοπούς (Σεβέξο), ή οι έρευνες που γίνονται όλο και πιο εντατικά για τον άνθρωπο του δοκιμαστικού σωλήνα. Η ιατρική έρευνα έχει δώσει το μεγαλύτερο κομμάτι του προβληματισμού στην ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΗ. Η μηχανοκρατική λογική δεν είναι άσχετη. Μέσα απ' αυτή στο βαθμό που

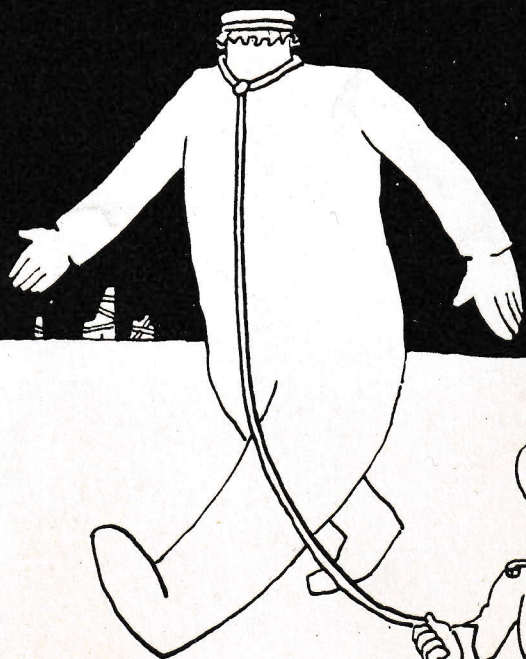
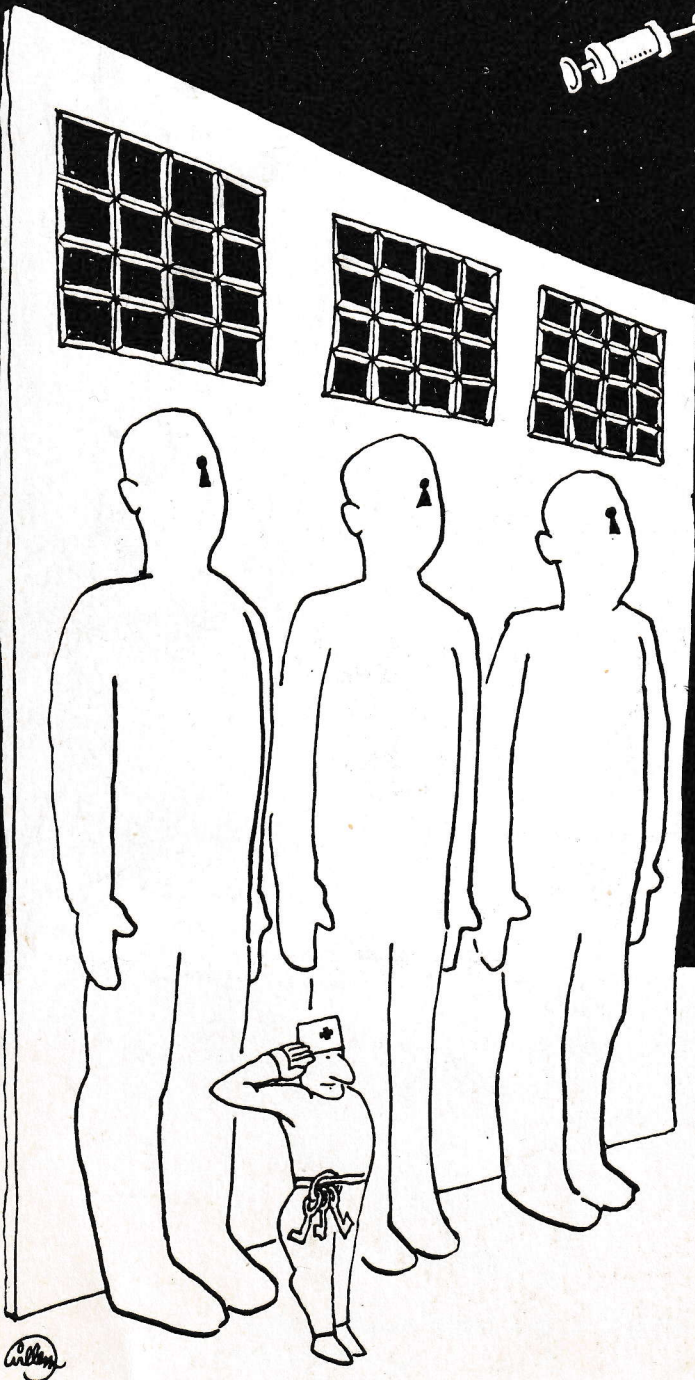
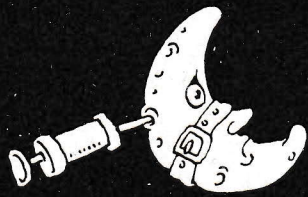
οι καταπιεσμένοι δεν επιβάλλουν τις ανθρώπινες ανάγκες σαν προσανατολισμό, περνάει η υποταγή κι η εκμετάλλευση, όπως περνάει η υποταγή στ' αφεντικά μέσα από τη σύγχρονη τεχνολογία στο βαθμό που οικοδομείται με κριτήριο την αύξηση του κέρδους των αφεντικών.

Η ιατρική έρευνα δεν διστάζει να χρησιμοποιήσει ακόμα και ανθρώπινα πειραματόζωα στα πιο επικίνδυνα κι ίσως τα πιο άσκοπα ή μάλλον με "πονηρο" σκοπο - πειράματα. Έτσι στις πιο σύγχρονες ακριβώς χώρες, όπου έχει προχωρήσει η έρευνα στον εγκέφαλο, χρησιμοποιούνται κρατούμενοι που, είτε χωρίς να ρωτηθούν, είτε "εθελόντικα" (μ'αντάλλαγμα κάμποσα χρήματα έξω απ' το κελί), υφίστανται πειραματισμό στον εγκέφαλό τους.

Η εποχή που η ιατρική για να δικαιολογήσει τον προσανατολισμό και τις μεθόδους της χρησιμοποιούσε το επιχείρημα ότι είναι πιο αποτελεσματική σήμερα από τους χορούς των σαμάνων (αρχαίων μάγων), ή απ' το κομποσκοίνι και τα ματζούνια των καλόγερων τελειώνει. Η κριτική στους σύγχρονους ψυχρούς μάγους της επιστήμης έχει ήδη αρχίσει να παίρνει έκταση.

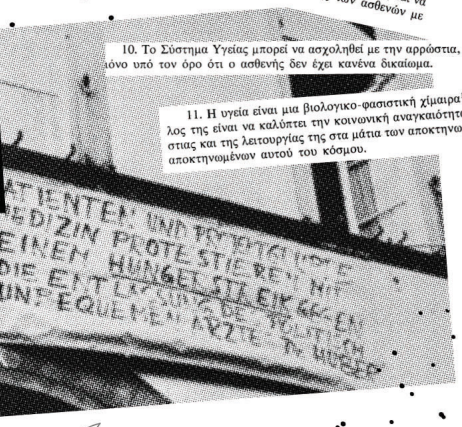
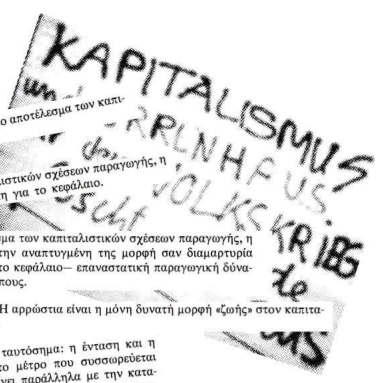

έντεκα φορές η αρρώστια
(όσες καίχαν στον χυλό ψωμόν και το γιοσούττ!)

Αν δεν έχετε αναρωτηθεί μέχρι σήμερα ποια είναι η γνώμη που έχουν σχηματίσει για την «ιατρική επιστήμη» γενικά οι άνθρωποι που έχουν ψυχιατρική εμπειρία, κάντε τον κόπο να διαβάσετε τις παρακάτω έντεκα αρετικές θέσεις. Διατυπώθηκαν στις αρχές της δεκαετίας του 1970 στην Χαϊδελβέργη της Γερμανίας από ένα τμήμα πολιτικό χειρουργό χειρουργήσεως, αυτοσυνείδησης και αυτοελέγχου των «ψυχικών ασθενών», το S.P.K. (Sozialistisches Patientenkollektiv – Σοσιαλιστική Κοινότητα Ασθενών). Σε μια περίοδο που το γερμανικό κράτος διαμορφωνόταν σε πρότυπο κοινωνικής καταστολής των πιο ριζοσαστικών μορφών προλεταριακής αυτοθέσεως που εμφανίστηκαν στην πρόσφατη ευρωπαϊκή ιστορία, η εμπειρία του S.P.K. μπορεί να φανεί πολλαπλά χρήσιμη σήμερα. Οχι μόνον επειδή αμφισβήτησε έμπρακτα το κατεστημένο της ψυχιατρικής εξουσίας, αλλά επειδή έδειξε επιχείρησε μια ριζική επανασηματοδότηση του «τι εστί ασθένεια» μέσα στο ταξικό και ιμπεριαλιστικό σύστημα εκμετάλλευσής. Αν πάλι οι παρακάτω έντεκα αρετικές θέσεις σας μοιάζουν περισσότερο με UFO παρά με «άποψη», το μόνο σίγουρο είναι ότι δεν ευθύνονται οι περίπου πέντε εκατοντάδες εξεγερμένοι (στην πλειοψηφία τους νοσηλευόμενοι/αι) που κατέλαβαν και αυτοδιαχειρίστηκαν για δεκαοχτώ μήνες την πανεπιστημιακή Ψυχιατρική Κλινική της Χαϊδελβέργης, ασκώντας ριζική και έμπρακτη κριτική πάνω στην έννοια της «ψυχικής ασθένειας». Είναι που η ολομέτωπη επίθεση των αρετικών και του ιστορικού υπηρέτη τους, του ιατρικού κατεστημένου, έχει καταφέρει σημαντικά πλήγματα στους τρόπους με τους οποίους αποπειρόμαστε να αυλλάβουμε την ενδεχόμενη ζωή των προλεταριακών κοινοτήτων μας έξω από τα πλαίσια που μας πλάσσουν ως δήθεν διαχρονικά και αιώνια.

1. Προέρχονται από το βιβλίο Σοσιαλιστική Κοινότητα Ασθενών (SPK), Οι «ψυχοασθενείς» ενάντια στο κεφάλαιο: να μεταβάλλουμε την αρρώστια σε όπλο, μετάφραση-επιμέλεια: Δημήτρης Γιαννούτσος & Βασιλίνα Κολιτσούλου, Κομμούνια χ.χ. Εκτενή αποσπάσματα από την εν λόγω έκδοση μαζί με επιπλέον υλικό θα ανέβουν στον ηλεκτρονικό τόμο της στήλης (anti)facosommiety.gr/traverso εντός Ιουνίου 2021.

1. Η αρρώστια είναι η προϋπόθεση και το αποτέλεσμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής.⁹
2. Σαν προϋπόθεση των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, η αρρώστια είναι παραγωγική δύναμη για το κεφάλαιο.
3. Σαν αποτέλεσμα των καπιταλιστικών σχέσεων παραγωγής, η αρρώστια είναι –στην αναπτυγμένη της μορφή σαν διαμαρτυρία της ζωής ενάντια στο κεφάλαιο– επαναστατική παραγωγική δύναμη για τους ανθρώπους.
4. Η αρρώστια είναι η μόνη δυνατή μορφή «ζωής» στον καπιταλισμό.
5. Αρρώστια και κεφάλαιο είναι ταυτόσημα: η ένταση και η έκταση της αρρώστιας αυξάνουν στο μέτρο που συσσωρεύεται νεκρό κεφάλαιο, –κίνηση που πηγαίνει παράλληλα με την καταστροφή της ανθρώπινης εργασίας, πράγμα που ονομάζεται καταστροφή του ανθρώπινου κεφαλαίου.
6. Οι καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής εξυπονούν το μετασχηματισμό της ζωντανής εργασίας σε νεκρό υλικό (εμπόρευση που βρίσκεται σε συνεχή φυγόκεντρη επέκταση).
7. Σαν καλλιεργημένη ανεργία και κάτω από τη μορφή των κοινωνικών ασφορών, η αρρώστια αποτελεί μέσο άμβλυνσης των κρίσεων¹⁰ στο αναπτυγμένο καπιταλισμό.
8. Η αρρώστια στη μη αναπτυγμένη μορφή της, την αναστολή, είναι η εσωτερική φυλακή του ατόμου.
9. Αν αποσπάσουμε από τους θεσμούς του Συστήματος Υγείας τη διαχείριση, τη χρησιμοποίηση και τη διατήρηση της αρρώστιας, και αν η τελευταία πάρει τη μορφή της συλλογικής αντίστασης των ασθενών, τότε το κράτος θα πρέπει να περάσει στην επίθεση και να αναπληρώσει την απουσία εσωτερικής φυλακής των ασθενών με «αληθινές» εξωτερικές φυλακές.
10. Το Σύστημα Υγείας μπορεί να ασχοληθεί με την αρρώστια, μόνο υπό τον όρο ότι ο ασθενής δεν έχει κανένα δικαίωμα.
11. Η υγεία είναι μια βιολογικό-φασιστική χμιαρα¹¹ που ο ρόλος της είναι να καλύπτει την κοινωνική αναγκαιότητα της αρρώστιας και της λειτουργίας της στα μάτια των αποκτηνιάτων και των αποκτηνωμένων αυτού του κόσμου.

ΑΡΡΩΜΕΝΕΣ
ΕΥΝΑΙΧΙΣΜΕΝΕΣ
**PIAZZA
MEMORIA**
ΕΘΝ. ΙΔΑΕΤΕΙΑ ΤΩΝ ΤΕΚΝΩΝ

TRAVERSO

antifa